

“ De Rode Pipo bestaat niet meer. Het was een aardappel die goed verkocht

Groothandel Jac. van den Oord

‘European Cultivated Potato Database’, waar de Rode Pipo inderdaad op staat. Allerlei kenmerken van de Rode Pipo worden genoemd, waaruit blijkt dat het een prima aardappel moet zijn. Al is hij, zo blijkt uit het overzicht, niet zo geschikt om er van die dunne Franse frietjes van te maken. Maar nog steeds geen spoor van een echte aardappel die Rode Pipo is genaamd.

Mijn zoektocht begint er somber uit te zien. Terug maar weer eens naar Colijnsplaat. Daar klopt ik bij een willekeurig adres aan. Dat van Rini van der Weele. Hij weet meteen waar ik het over heb. Hij heeft zelf nog Rode Pipo’s verbouwd en kende Jan Lamse goed. „Er was best belangstelling voor de Rode Pipo, hij werd ook geëxporteerd naar landen als Ierland en Madeira. Het was een goede aardappel. Hij was bijvoorbeeld niet zo blauwgevoelig. Als het

kouder werd, vormden ze wat meer suiker en dan gingen ze zoe-ter smaken. Ik denk dat er in de hoogtijdagen van de Rode Pipo wel zo’n vijftig tot zestig hectare werd geteeld. Allemaal hier in de buurt van Colijnsplaat. We hebben als boeren uit de buurt nog wel eens het idee gehad om er na Lamse mee verder te gaan. Maar de firma Westhoeve uit Ouddorp had het alleenrecht op het pootgoed en die hebben het eigenlijk verknoeid. Er kwamen ziektes in en zo is het opgehouden. Het is jammer. Ik heb er eigenlijk goed beschouwd wel spijt van dat het zo is gegaan.”

Achteraf realiseerden Van der Weele en zijn collega’s zich dat de Rode Pipo een prachtig streekproduct was geweest. Een typisch Noord-Bevelandse aardappel, ontwikkeld en gekweekt in de regio. Maar het is er nooit van gekomen. Van der Weele: „Het is zoals het

gelopen is.” Hij weet nog wel te melden dat Lamse een neef, Jaap genaamd, in Colijnsplaat heeft die een poos met hem samengewerkt heeft.

Jaap Lamse wil door de telefoon wel kwijt dat het een aflopende zaak was met de Rode Pipo. Er kwamen steeds meer voorschriften op het gebied van voedselveiligheid en milieukeuringen. Ook de loods waar Jan Lamse zijn bedrijf had, moest aan steeds meer voorschriften voldoen. Het was voor de Colijnsplaatse aardappelkweker die al op leeftijd was, niet meer interessant om daar nog in te investeren. De rechten zijn toen naar Westhoeve in Ouddorp gegaan, waar Lamse het nogal goed mee kon vinden. Telefonisch wil neef Jaap nog wel wat kwijt, maar als het er op aankomt een afspraak te maken, haakt hij af. „Ik wil de zaak verder maar laten rusten. De boeren in de buurt

waren nogal kwaad dat de rechten naar Westhoeve zijn gegaan.” Het laatste spoor leidt dus naar Westhoeve in Ouddorp, ofwel Westhoeve Potatoes Holland. Peter Westhoeve kan kort zijn op de vraag of er nog Rode Pipo’s zijn: „Dat ras bestaat al een jaar of vijf niet meer. Er was steeds minder vraag naar en het was moeilijk het pootgoed zuiver te houden. Het was op den duur niet meer interessant. Toch was het best een populaire aardappel. Ze zijn wel geëxporteerd naar Singapore en Hong Kong. Maar het was een te klein artikel voor de schappen van de grote supermarkten.” En zo komt een eind aan wat een mooi Noord-Bevelands streekproduct had kunnen zijn. Iets wat van een hobby van Jan Lamse uit Colijnsplaat uitgroeide tot een smakelijke en mooie aardappel. Het heeft alleen niet zo mogen zijn.